

Res Claritatis MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XII., číslo 11

7. 6. 2015 / neprodejné

Z OBSAHU	Výchova v rodině – páteř lidskosti. Katecheze papeže Františka	04
	Mučedníci komunismu: Blahoslavený Vincenc Evžen Bossilkov	06
	Setkání Kristova a našeho života skrze Pannu Marii	08
	Setrvat v Kristově pravdě o svátostném manželství	10

TRADICE OTCŮ

Z homilií kněze Órigena na knihu Jozue (kolem 185–253)

Přes Jordán vedla Boží lid archa úmluvy. Kněží a levitě se zastavili, a vody, jako by vzdávaly poctu Božím služebníkům, zkroutil svůj běh a shromáždily se na jednom místě, a tak poskytly Božimu lidu bezpečnou cestu. A nediv se, když slyšíš o tom prvním lidu vyprávět takové události; vždyť tobě, křesťane, který jsi ve svátosti křtu prošel jordánskými proudy, slibuje Boží slovo věci ještě mnohem větší a vznešenější, přímo cestu a průchod samým povětrím.

Jen si poslechni, co říká o spravedlivých Pavel: *Budeme uchvázeni v oblacích do vzduchu vstříc Kristu, a pak už budeme s Pánem navždycky. Není vůbec nic, čeho by se musel spravedlivý bít, celé stvoření mu slouží.*

A poslyš také, co mu slibuje Bůh ústy proroka: *Když půjdeš ohněm, plamen tě neožehne, neboť já jsem Hospodin, tvůj Bůh. Spravedlivého tedy přijme každé místo a celé stvoření mu prokazuje povinnou službu. A nemysli si, že se všechny tyto věci děly jen dřív, kdežto tebe, který o tom teď slyšíš, že se nic takového netýká! To všechno se tajemným způsobem naplňuje i na tobě. [...]*

Když jsi byl přijat do počtu katechumenů a začal ses řídit církevními příkázáními, prošel jsi Rudým mořem a ocitl ses na cestě pouští. A denně se tu na čas zastavuješ, abys naslouchal Božimu zákonu a hleděl na Mojžíšovu tvář ozářenou Boží slávou. A až přistoupíš k tajemnému křestnímu prameni a přítomní kněží a jáhnové tě zasvětili do onoho ctihodného a slavného svátostného tajemství, které znají jen ti, kterým náleží je znát, tehdy také prostřednictvím kněžské služby projdeš Jordánem a vstoupíš do zaslíbené země; tam tě po Mojžíšovi přivítá nový Jozue, Ježíš, a sám se ti stane vůdcem na nové cestě.

Obrába k životu, Brno 25. 2. 2015. Foto: HPŽ ČR, Kateřina Kubíková (CC BY-NC-ND 2.0)

Na straně života

Druhý vatikánský koncil učí, že vlastním úkolem laiků je budování časného řádu (*Apostolicam actuositatem* 7). Pokud jde o obranu a podporu lidských práv ve společnosti, svatý Jan Pavel II. pak připomíná, že se laici musí odvážně postavit k bioetickým výzvám, že „je mimořádně důležité, aby křesťanští laici – s pomocí celé Církve – vzali na sebe zodpovědnost za návrat kultury k principům pravého humanismu“ (*Christifideles laici* 38).

V této perspektivě se bude konat v Brně v říjnu tohoto roku za přispění odborníků z oblasti filosofie, práva či gynekologie již 4. ročník konference „Nejmenší z nás: Právní ochrana osob před narozením“. Konference chce odpovědět na výzvu Svatého otce přispívat „k rozvoji nové kultury života tím, že předloží významné a dobře dokumentované výsledky, které si pro svou hodnotu mohou získat pozornost a úctu všech“

(*Evangelium vitae* 98). Výsledky, které vzešly v rámci předchozích ročníků konference, zřetelně potvrzují jednak hanebnou nespravedlnost současné legislativy týkající se nenarozených dětí, jednak neoprávněnost obav – kterým bohužel často podléhají i věřící – z důsledků kriminalizace úmyslného potratu.

Na základě zkušenosti evropských států, které ochranu nenarozeného lidského života berou vážněji, můžeme říct, že nic nenasvědčuje tomu, že by zákaz umělých potratů měl být příčinou negativních jevů, kvůli nimž by bylo lepší, aby potraty byly povolené. Jak také poznamenává svatý Jan Pavel II.: „I když zákony nejsou jediným nástrojem, kterým lze bránit lidský život, přece mají největší a často také nejzávažnější význam, protože formují myšlení a chování člověka“ (*Evangelium vitae* 90).

Dokončení na str. 2

Foto: Flickr, JeffyBruno (CC BY-NC-ND 2.0)

Papež zaslal své poselství ke Dnům víry

U příležitosti Dnů víry, které se konají 30. května až 6. června 2015 v Praze, adresoval papež František pražskému arcibiskupovi kardinálu Dominiku Dukovi své poselství. Vyjadřuje v něm přání, aby tato iniciativa obnovila hlásání evangelia a napomohla autentickému křesťanskému životu.

Podle státního sekretáře kardinála Pietra Parolina, který pozdrav tlumočil, papež velmi oceňuje „tuto prozíravou pastorační iniciativu, která má přinést živou zkušenost s novou evangelizací, a přeje si, aby podnítila obnovené hlásání Božího slova, upevnila přijetí evangelního učení a napomohla autentickému křesťanskému životu“. „Svatý otec vyprošuje dary svatého Božího Ducha v bohaté míře pastýřům, aby vedli svěřené farnosti k tomu, aby se stávaly živými společenstvími víry, a věřícím laikům, aby pociťovali naléhavost oživit svou misionářskou identitu,“ dodává kardinál Parolin. K přání se připojil také apoštolský nuncius Giuseppe Leanza.

Dny víry jsou týdenní ekumenický projekt, který probíhá v Praze ve dnech 30. května až 6. června. Projekt přímo navazuje na již tradiční Noc kostelů. V rámci tohoto projektu se v centru hlavního města uskuteční řada přednášek, diskuzí, koncertů, uměleckých výstav nebo nabídek k modlitbě a duchovnímu programu. Projekt doprovází i větší události, mezi něž patří například Festival křesťanských filmů v kině Světozor, celotýdenní umělecký workshop „Esperienza Maria a Praga“ italského sochaře Guida Dettoniho na Jungmannově náměstí nebo závěrečný koncert Hradišťanu v sobotu večer s následným průvodem světla v centru Prahy. Více informací o projektu naleznete na <http://www.dnyviry.cz/>. Celý text papežova poselství je k dispozici na stránkách TS ČBK.

TS ČBK

Itálie – Kardinál Bagnasco hájí křesťany Středního východu

Janovský arcibiskup kardinál Bagnasco poskytl rozhovor italské televizní stanici o utrpení křesťanů na Středním východě. Kardinál je také předsedou italské biskupské konference a má pověst statečného, jednoznačného obhájce církevního učení.

Mj. řekl: „Musíme povstat a široce mobilizovat, ne jen mezinárodně, ale globálně. Musíme účinně a veřejně podpořit všechny umírněné muslimy, kteří se chtějí tomuto barbarství postavit. Mlčet o perzekuci náboženských menšin a křesťanů je naprosto špatné. Je to špatné, protože to podřívá kulturu lidských práv, k nimž se Západ tak hlasitě hlásí. Toto provinilé mlčení pochází ze strachu a ze skrytých zájmů.“

Kardinál soudí, že mlčení Západu vyplývá ze skrytých ekonomických zájmů a *gli affari*, „velkého byznysu“. A je fakt, že pro křesťany na Středním východě dohromady nikdo nic nedělá. Ekonomický zájem zřejmě souvisí z obavy urazit Saúdskou Arábii, na níž jsme závislí kvůli ropě.

Kardinál má pravdu v tom, že je naprosto pokrytecké, když Západ doma mluví o lidských právech a o práva středovýchodních křesťanů se nestará. Musíme mu být vděční, ale potřebovali bychom více církevních vůdců, jako je on.

Catholic Herald

Dokončení ze str. 1

Těším se, že si náš národ v blízké době uvědomí skutečnost nesmírné a nedotknutelné hodnoty každého lidského života a že poskytne demokracii věrohodný a pevný základ tím, že výslovně uzná „právo na život, k němuž patří významné právo růst po zplození v matčině lůně“ (*Centesimus annus* 47). Aby k tomu došlo opravdu brzy, musíme si všichni připomínat slova Jana Pavla II. o zodpovědnosti všech za obnovu kultury života: „Ať se nikdo nedomnívá, že je vyloučen z tohoto hnutí za rozvoj nové kultury: každý jedinec má při tom svůj závažný úkol“ (*Evangelium vitae* 98).

Miroslav Kratochvíl
předseda spolku Nejmenší z nás
a konzultor a stálý prokurátor
u Diecézního církevního soudu v Brně

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Irské referendum: odhalení taktiky prohomosexuální lobby

Irsko je další zemí, ve které se ukázalo, že registrované partnerství je pouze prvním krokem. Registrované partnerství je zde od roku 2011 legální. Po masivní kampani Irové v pátek 22. května odhlasovali zakotvení homosexuálního „manželství“ do národní ústavy.

Tím se potvrdilo, že cílem lobby je v posledku změna významu manželství, jeho oslabení a k tomu též připojení možnosti adopce dětí. Těmito slovy začíná tisková zpráva, kterou k výsledku referenda v Irsku uveřejnila slovenská Aliancia za rodinu.

Někteří z irských biskupů varovali před důsledky redefinice manželství v ústavě: „Obáváme se, že pokud bude tato změna přijata, bude čím dál těžší hovořit na veřejnosti o manželství jako o svazku mezi mužem a ženou. Co pak budeme učit děti ve škole o manželství? Budou ti, kdo upřímně věří, že manželství je svazkem mezi mužem a ženou, nuceni jednat proti svému svědomí? Lze nalézt způsob, jak chránit občanská práva homosexuálů, aniž by se narušil základní význam manželství, jak byl po staletí obecně srozumitelný napříč kulturám a náboženstvím?“

Do celospolečenské kampaně za změnu definice manželství se zapojily mnohé významné subjekty i skupiny a těšila se též významné finanční podpoře. Každá z veřejně financovaných politických stran v irském parlamentu aktivně kampaň za homosexuální „manželství“ podporovala a svým členům hrozila vyloučením v případě, že tuto linii nebudou držet. Média také intenzivně kampaň podpořila a přitom ignorovala rozsudek Nejvyššího soudu Irska, který zajišťoval povinnost rovnoměrného prostoru pro skupiny obou názorových stran ve veřejné debatě. Do kampaně se též zapojil státní policejní sbor v Irsku.

V referendu se pro redefinici manželství vyslovilo 62 % účastníků. Účast v referendu byla přibližně 60 % voličsky oprávněné populace. Jde o vážný milník – Irsko je totiž první zemí na světě, kde došlo k redefinici manželství po referendu.

RC, Aliancia za rodinu.sk

Řeholnice na vzestupu

Počet žen vstupujících do klášterů v Anglii a Walesu je nejvyšší za posledních 25 let. Z nízkého počtu 7 v roce 2004 se množství nových řeholnic postupně zvýšilo na zatím nejvyšší počet 45 v roce 2014. Řeholní život představuje atraktivní volbu pro rostoucí počet vzdělaných a dynamických mladých i starších žen.

Sestra Cathy Jonesová z Národního úřadu pro povolání k tomu uvádí: „Hlavním důvodem tohoto nárůstu je posilování kultury řeholních povolání v Církvi. Mladí katolíci si kladou otázku: ‚Jaký je Boží plán pro můj život?‘ a využívají příležitosti setkat se se zkušenými průvodci, aby mohli zvážit svou budoucnost v kontextu modlitby, diskuse a Písma. P. Christopher Jamison, ředitel Úřadu pro povolání, dodává: ‚Naše kultura nedokáže plně uspokojit všechny ty, kdo hledají smysl, a tak jedním ze způsobů, jak některé ženy mohou tento smysl najít, je řeholní život.‘“

Devětadvacetiletá Theodora Hawksleyová, donedávna postgraduální výzkumná pracovnice na univerzitě v Edinburghu, vstoupila před několika měsíci do Kongregace Ježíšovy. Nyní žije v jejich domově v severním Londýně a podniká první kroky k tomu, aby složila sliby chudoby, čistoty a poslušnosti. Říká: „Zahájit řeholní život bylo rozhodnutí zrozené z lásky. Bylo to potvrzení toho, že se můj život pomalu a konkrétně uspořádává okolo Boží lásky a okolo tohoto vztahu, který si cením nade vše.“

Jak kontemplativní, tak i apoštolské řády jsou na vzestupu, v Anglii a Walesu došlo až k devítinásobnému nárůstu počtu činných řeholních sester a čtyřnásobnému zvýšení počtu klauzurních sester.

UK Vocation

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Jsem zdrčen výsledkem irského referenda. Pohodlná většina účastníků referenda hlasovala pro redefinici manželství a její zakotvení v ústavě. Tím i v Irsku dochází k zatemnění pojmu manželství, či spíše k vnesení rozporu do jeho obsahu. Pojem manželství nyní v Irsku zahrnuje skutečná manželství i homosexuální soužití, která manželstvím nejsou, ani být nemohou. Přirozenost věci totiž člověk nemůže změnit, i kdyby pro změnu hlasovalo 100 % členů společnosti.

Manželství není kulturním institutem. Není primárně ani náboženským institutem, třebaže Ježíš povyšuje manželství na svátost. Manželství – celoživotní svazek lásky jednoho muže a jedné ženy, otevřený k předání života a k výchově dětí – je institutem vyplývajícím z lidské přirozenosti. Lidská přirozenost (Bohem stvořená) je neměnná. Je základem lidské důstojnosti, přirozených práv a zajišťuje, že při všech životních změnách je stále řeč o člověku.

Lidská přirozenost nabývá jedné ze dvou pohlavních identit: být mužem, anebo být ženou. Z toho se odvozuje primární mezilidský vztah – vztah manželský, který je komplementární a může být plodný. Homosexuální orientace je vychýlením od toho, co je přirozené. Je určitým typem postižení. Proto z ní nelze dělat normu, či dokonce stavět homosexuální soužití na roveň manželství.

Smutné je, že k tragickému výsledku referenda nejspíš přispěli i někteří katolíci. Zařadili se tak k prvním lidem pod stromem uprostřed zahrady. Nechali se svěst hadem skrytým v médiích a v opozici k Božímu slovu jako bohové rozhodli o tom, co je dobré a co zlé.

Naštěstí lidskou přirozenost změnit nemůžeme. A tak i přes tuto novou revoltu vůči Bohu manželství stále zůstává svazkem jedné ženy a jednoho muže. Naštěstí je stále dost lidí, kteří chtějí ve shodě s lidskou přirozeností žít a rozhodovat se.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

VÝCHOVA V RODINĚ – PÁTEŘ LIDSKOSTI

Katecheze papeže Františka na generální audienci

V další katechezi o rodině hovoří Svatý otec o otázce, která je pro rodinu podstatná, totiž o jejím přirozeném povolání vychovávat děti, aby rostly v odpovědnosti za sebe i za druhé.

Ve čtení z listu apoštola Pavla Kolosanům jsme slyšeli: „Děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte, jak se to patří u křesťanů. Otcové nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahu“ (Kol 3,20–21). Je to moudrá rada: dítě je vychováno, aby poslouchalo rodiče, kteří však nemají poroučet nelítostně, aby děti neodradili. Vztah mezi rodiči a dětmi tedy vyžaduje moudrost a velkou vyváženost. Vy, děti, poslouchajte rodiče, protože je to milé Bohu. A vy rodiče nedrážděte svoje děti, nechtějte po nich, čeho nejsou schopny. Takto je třeba jednat, aby děti rostly v odpovědnosti za sebe i za druhé.

Vypadá to jako samozřejmá konstatace, a přece ani v naší době nechybějí těžkosti. Stěží vychovávají svoje děti rodiče, kteří je vidí pouze večer, kdy se unavení vracejí z práce, pokud mají to štěstí, že nějakou práci mají! Ještě větší obtíže mají rozvedení rodiče, kteří nesou tíhu své situace. Nezřídká se pak dítě stává rukojmím, tatínek před ním špatně mluví o mamince a maminka zase o tatínkovi. Rozvedeným rodičům však pravím: nikdy, nikdy nedělejte z dítěte rukojmí! Rozešli jste z různých důvodů, ocitli jste se v této životní zkoušce, ale tíži rozvodu ať nemusejí nést děti, ať se nestanou vašim rukojmím a rostou s tím, že slyší o mamince i tatínkovi dobré věci, i když jste rozvedení. Pro rozvedené rodiče je toto velmi důležité a velmi obtížné, ale lze tak jednat.

Jak vychovávat?

Především je tu však otázka: Jak vychovávat? Jaké tradice máme dnes svým dětem předávat? Intelektuální „kritici“ všeho druhu překřikují rodiče mnoha způsoby, aby chránili mladé generace před – skutečnými či domnělými – škodami působenými rodinnou výchovou.

Rodina je obviňována mimo jiné z autoritářství, protekcionismu, konformismu a citové represe, která plodí konflikty.

Rozkol mezi rodinou a společností

Došlo skutečně k jakémusi rozkolu mezi rodinou a společností. Výchovná úmluva mezi společností a rodinou se ocitla v krizi, protože byla podkopána vzajem-

vy. O citovém životě, osobnosti a vývoji, právech a povinnostech vědí tito „experti“ všechno: cíle, motivace a techniky. A rodiče mají jenom poslouchat, učit se a přizpůsobovat. Jsou zbaveni svých rolí a často trpí přetížeností a posesivitou ve vztahu ke svým dětem, takže je vůbec nekorigují. Stále více tíhnou k tomu, že je svěřují „expertům“ i v těch nejvíce delikátních a osobních aspektech jejich života, a sami se stavějí stranou. Rodičům tak hrozí, že se z života svých dětí sami vyřadí. A to je velice vážné!

Nelze se zříkat výchovy

Stává se, že učitelka ve škole dítěti něco vytkne a oznámí to rodičům. K tomu mám jednu osobní vzpomínku. Jednou, když jsem byl ve čtvrté třídě základní školy, řekl jsem něco nepěkného učitelce a učitelka, dobrá žena, si zavolala maminku, která se druhý den dostavila. Promluvíly si spolu a potom jsem byl zavolán. A moje maminka mi před učitelkou vysvětlila, že to, co jsem udělal, je ošklivé a nedělá se to. Maminka to však učinila s velkou něhou a chtěla po mně, abych se učitelce omluvil. Učinil jsem tak a byl jsem spokojen, protože jsem si řekl: dobře to dopadlo. Představte si to dnes. Když učitelka udělá něco takového, tak rodiče, kteří se dostaví do školy, začnou učitelce vyčítat, protože „experti“ tvrdí, že dětem se nesmí nic vytýkat. Doba se změnila! Rodiče se tedy nemají zříkat výchovy svých dětí.

Chybí opravdové setkávání

Je zřejmé, že tento přístup není dobrý: není harmonický, není dialogický a místo toho, aby prosazoval spolupráci mezi rodinou a různými výchovnými institucemi, školami, tělovýchovnými středisky, staví je proti sobě.

Svatá Rodina při práci, kostel Panny Marie ve Freelandu
Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Je čas, aby se otcové i matky vrátili ze svého exilu, kam odešli zřeknutím se výchovy svých dětí, a opět plně přijali svoji výchovnou roli.

ná důvěra. Příznaků je mnoho. Ve škole jsou například narušeny vztahy mezi rodiči a učiteli. Někdy se vyskytují vzájemná napětí a nedůvěra, přičemž důsledky přirozeně dopadají na děti. Na druhé straně narostlo množství takzvaných „odborníků“, kteří zaujali místo rodičů dokonce i v těch nejdůležitějších aspektech výcho-

Jak jsme do tohoto bodu došli? Není pochyb, že určité výchovné vzorce v minulosti měly své meze. Je však také pravdou, že existují chyby, které jsou oprávněni dělat jedině rodiče, protože je mohou také napravit způsobem, který je nedostupný komukoli jinému. Na druhé straně dobře víme, že život se stal skoupým na čas pro rozmluvu, reflexi a konfrontaci. Mnozí rodiče jsou „rukojmím“ svého zaměstnání, ale i jiných starostí; jsou v rozpacích nad novými požadavky svých dětí a nad komplikovaností nynějšího života a jsou ochromeni strachem z toho, že udělají chybu. Problém však není pouze chybějící rozmluva. Určitý povrchní „dialogismus“ totiž nevede k opravdovému setkání mysli a srdce. Ptejme se spíše, zda se snažíme zjišťovat, „kde“ jsou děti na svojí životní cestě? Kde je jejich duše skutečně? Víme to? A především: chceme to vědět? Jsme přesvědčeni, že vskutku neočekávají něco jiného?

Křesťanské komunity jsou povolány nabízet podporu výchovnému poslání rodin a činit to především světlem Božího

slova. Apoštol Pavel připomíná reciprocitu povinností mezi rodiči a dětmi: „Děti, ve všem svoje rodiče poslouchejte, jak se to patří u křesťanů. Otcové nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahu.“ Základem všeho je láska, kterou nám dává Bůh a která „nedělá, co se nepatří, ne-

Snažíme se zjišťovat, kde jsou děti na svojí životní cestě?

Kde je jejich duše skutečně?

Víme to? A především:

chceme to vědět?

myslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, ... všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží!“ (1 Kor 13,5–6). I v těch nejlepších rodinách je třeba se snašet a je k tomu zapotřebí mnoho trpělivosti. Takový je život. Ten se neuskutečňuje v laboratoři, ale v realitě. Sám Ježíš prošel rodinnou výchovou.

Také v tomto případě přivádí Kristova milost k naplnění toho, co je vepsáno do lidské přirozenosti. Je tolik skvělých příkladů křesťanských rodičů, plných lidské moudrosti! Ukazují, že dobrá rodinná výchova je páteří lidskosti. Její sociální vyzářování je zdrojem, který umožňuje kompenzovat mezery, zranění a absence otcovství i mateřství, které se dotýkají těch méně šťastných dětí. Toto vyzářování může dělat opravdové zázraky. A v Církvi se takovéto zázraky denně dějí!

Doufám, že Pán obdaří křesťanské rodiny vírou, svobodou a odvahou, jež jsou k jejich poslání nezbytné. Pokud rodinná výchova znovu naleznе hrdost své ústřední role, mnoho věcí se změní k lepšímu u nejistých rodičů i zklamaných dětí. Je čas, aby se otcové i matky vrátili ze svého exilu, kam odešli zřeknutím se výchovy svých dětí, a opět plně přijali svoji výchovnou roli. Věříme, že Pán dá rodičům milost nezříkat se výchovy dětí. Může to však učinit jedině láska, něha a trpělivost.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ, Ra Vat
(Mezitimulky redakce, kráceno)*

PŘEDSYNODÁLNÍ POTYČKY

V otázce přijímání rozvedených žijících v nových svazcích nelze očekávat od synody žádné revoluční změny – prohlásil nedávno kardinál Robert Sarah. Připouští, že na základě papežských promluv si lidé mohli dělat naděje na změny v této oblasti. Ty jsou ovšem nemožné, protože – jak předeslal – evangelium není možné měnit. Africký kardinál zároveň vyjádřil politování nad kardinály a biskupy, kteří v této věci vystupují proti Kristovým slovům.

Výroky kardinála Saraha jsou významným hlasem v předsynodální diskusi. Stojí totiž v čele vatikánské Kongregace pro liturgii a svátosti, a otázka přístupu ke svátostem tedy patří do jisté míry do jeho kompetence. Navíc nejde o ojedinelý hlas. Podobně mluví také další vatikánští kardinálové, včetně v této věci nekompetentnějšího kardinála Müllera, prefekta Kongregace pro nauku víry.

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

K věrnosti evangelijnímu učení o rodině a sexualitě vybízejí také biskupové přijíždějící do Vatikánu na návštěvu ad limina. Naposled o tom s papežem roz-

mlouvali biskupové ze Středoafričké republiky. Vyslovili dokonce obavy, že západní sponzoři mohou finančně sankcionovat africkou Církev za její názory.

Za této situace se snižují šance na to, aby se synoda přiklonila k názorům některých západních biskupů, pokud jde o rozvedené a homosexuály. Uvědomují si to i ti, kdo usilují o změny v těchto záležitostech. Po první synodě o rodině předseda německého episkopátu kardinál Marx považoval věc za v podstatě vyhranou. Tvrdil, že Církev vstoupila na cestu, z níž není návratu, a nyní se ukazuje, že neměl pravdu. Jak mi nedávno řekl jeden z německých vatikanistů, Církev v Německu je upřímně zaskočená tím, co se děje. „Mysleli jsme si, že jsme avantgarda, že máme nejlepší teology, že stačí jen nadhodit heslo a celá Církev půjde za námi. A teď se ukazuje, že Církev je jiná. A co hůř, německý episkopát nemá žádný scénář, neví, co

dělat, pokud probuzené naděje vyzní do prázdna.“

Přívrženci změn se nicméně nevzdávají. Na minulý pondělí svolali předsedové episkopátů Německa, Francie a Švýcarska mimořádnou tajnou radu do Říma. Byla natolik utajená, že o ní nevěděli ani někteří biskupové těchto zemí. Nebyla přizvána média a telefony v tiskových odděleních zvonily naprázdno. Sám jsem se bezúspěšně pokoušel volat do Francie a do Švýcarska.

Setkání se zúčastnilo 50 lidí: biskupové, teologové, zaměstnanci Římské kurie a sympatizující novináři. Italská média reprezentoval pouze novinář z levicového protikatolického deníku *La Repubblica*. Díky jeho nediskrétnosti víme, že v sálu panovala jednomyslnost v otázce

přijímání pro rozvedené a otevření se homosexuálním svazkům. Účastníci si však uvědomují, že prosadit změny se s velkou pravděpodobností nepodaří. Prohlášení, které se rozhodli zveřejnit v závěru setkání, proto svědčí o změně strategie. Už nejde o to, prosadit změny pro celou Církev, nýbrž o to, aby Církev uznala, že v Církvi mohou oprávněně existovat různé pohledy na rodinu a sexualitu. O to se bude musím bojovat na synodě. Přirozeně na úkor rodiny a jejích skutečných problémů. Bohužel.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Blahoslavený Vincenc Evžen Bossilkov

Další zemí v našem exkurzu státy, které zažily perzekuci Církve a náboženství komunistickým režimem, bude Bulharsko. I tato země už má své beatifikované mučedníky, mezi nimi na předním místě blahoslaveného biskupa Vincence Evžena Bossilkova.

Na cestě svatého Pavla od Kříže

Vincenc Bossilkov se narodil 16. listopadu 1900 v obci Belene v severním Bulharsku v údolí Dunaje. Jeho rodiče se živili jako drobní rolníci a byli praktikujícími římskými katolíky. V zemi tehdy dominovalo a dodnes převažuje pravoslaví. Vincenc měl čtyři sourozence. Jako malé dítě spadl do Dunaje a na poslední chvíli jej zachránila matka. Ta považovala jeho přežití za zázrak a z vděčnosti zaslíbila jeho život Bohu. Rodiče přihlásili chlapce v jeho jedenácti letech do internátu kněží passionistů, kteří působili poblíž Belene. Passionisté, původně italská kongregace, založená svatým Pavlem od Kříže s posláním šířit úctu k utrpení Krista, byli v Bulharsku činní od 18. století. Mladý Vincenc pokračoval ve studiích v tzv. malém semináři v Ruse. Díky svým studijním úspěchům získal podpo-

ru představených, kteří jej poslali na další studia do Kortrijku v Belgii. Po maturitě se rozhodl pro vstup do kongregace passionistů a nastoupil do noviciátu v Ere v Belgii, kde přijal řeholní jméno Evžen od Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Řeholní sliby složil 29. dubna 1920 a stal se členem kongregace. Po absolvování noviciátu byl poslán na studia filosofie a teologie do Mook v Nizozemsku, následně pak do Wezembeek v Belgii. V roce 1924 se vrátil do Bulharska, kde završil studia teologie v Ruse. 28. července 1926 byl vysvěcen na kněze, jeho světitel byl biskup Damian Theden, rovněž člen kongregace passionistů.

Nadějí bulharské církve

Vzhledem k jeho nadání a schopnostem se jej biskup z Ruse rozhodl poslat na další studia do Orientálního papež-

ského institutu v Římě. Evžen Bossilkov zde získal doktorát teologie. V závěrečné práci psal o vztazích papežství a bulharského státu ve 13. století. Po návratu do vlasti v roce 1933 se stal sekretářem biskupa a farářem při katedrále v Ruse. V následujícím roce byl ustaven farářem ve městě Bardaski-Gheran. Věnoval se zde výuce náboženství, pastoraci, zasloužil se o dostavbu kostela a fary. S úspěchem organizoval duchovní, kulturní i sportovní aktivity ve městě, zvláště pro mladé lidi. Založil pro dívky klub Maria, fotbalový klub pro chlapce a lovecký klub pro rodiče. Byl znám svou otevřeností – dobře vycházel i s pravoslavnými věřícími. Byl mimořádně nadaným lingvistou – mluvil 12 jazyky (angličtina, bulharština, ruština, rumunština, řečtina, hebrejština, latina, italština, němčina, vlámština, nizozemština a španělština).

Coby uznávaný kazatel byl vybrán v roce 1938 jako hlavní řečník pro veřejný projev při příležitosti 250. výročí povstání křesťanů proti turecké nadvládě v roce 1688, který pak vyšel i tiskem téměř ve všech bulharských novinách.

Hitlerovský a stalinský teror

Za druhé světové války se Bulharsko stalo nacistickým spojencem a došlo zde také k pronásledování Židů. Otec Bossilkov se zapojil do pomoci židovským rodinám, jimž poskytoval i úkryt. Příchod sovětských jednotek v září 1944 přinesl zemi novou cizí nadvládu a masový teror, a to nejen proti exponentům pronacistického režimu, ale také proti potenciálním odpůrcům komunistické diktatury. Únosy, vraždy a popravy se dotkly v nejbližších měsících 20 000 osob a další desítky tisíc odpůrců komunismu byly pozatýkány a uvězněny v letech 1945–1946. Záhy došlo dle stalinského modelu k omezování základních práv a svobod obyvательства, včetně svobody náboženské. Byly zakázány katolické spolky a instituce, byla omezována svoboda shromažďování.

Biskupem v nelehké době

Po smrti biskupa Damiána Thedena byl otec Bossilkov v roce 1946 jmenován apoštolským vikářem v Nikopoli a v následujícím roce nikopolským biskupem. Biskupské svěcení přijal 7. října 1947 v katedrále v Ruse. Stal se biskupem menšinové Církve – ke katolictví se v Bulharsku hlásila necelá 3% populace. Biskup Bossilkov se snažil povzbuzovat v této těžké době věřící i kněze k věrnosti Církvi a pokoušel se dosáhnout propuštění uvězněných duchovních i laických aktivistů. V roce 1948 vykonal biskup Bossilkov návštěvu Říma. Byl přijat papežem Piem XII. a mohl se setkat s řadou přátel ze studií. Po svém návratu do Bulharska musel čelit další vlně náboženského pronásledování. V roce 1949 byl z Bulharska vypovězen apoštolský nuncius Francesco Galloni. Komunistické vedení se snažilo dosáhnout likvidace katolické církve v zemi a vytvořit církev národní. Byl zabavován církevní majetek, kněží zatýkáni a ti, kteří neměli bulharské občanství, museli zemi opustit, což se týkalo hlavně zahraničních misionářů.

Byly rozpuštěny řeholní řády a kongregace. Biskup Bossilkov byl vyzván, aby podepsal dekrety, které měly přispět k odloučení Církve v Bulharsku od Říma. To však odmítl.

Soud a poprava

V letech 1950–1951 dále narůstalo náboženské pronásledování v zemi, rok 1952 se stal jeho vrcholem. Biskup Bossilkov

Blahoslavený Vincenc Evžen Bossilkov
Foto: <http://ut-pupillam-oculi.over-blog.com>

Dokázal obdivuhodným způsobem spojit poslání kněze a biskupa s hlubokým duchovním životem a s velkým pochopením pro potřeby svých bratrů.

byl právě na dovolené mimo Sofii, když byl 16. července 1952 zatčen. Ve stejnou dobu uvěznila tajná policie dalších čtyřicet kněží a laiků. Superior kapucínů v Sofii Fortunato Bakalski, zatčený v souvislosti s tímto případem, zemřel během vyšetřování ve věznici na zápal plic. Biskup Bossilkov byl převezen do vazby do hlavního města a zde podroben krutým výslechům, fyzickému i psychickému

mučení. 20. září pak zveřejnily hlavní komunistické noviny na své první straně jeho vykonstruované obvinění ze špionáže a velezrady. Ve dnech 29. září až 3. října 1950 proběhl v Sofii před Nejvyšším soudem velký monstrproces s 26 katolickými kněžími, 2 publicisty, 10 pravoslavnými a několika řeholními sestrami. Otec Bossilkov byl prezentován jako vůdce podvrtné katolické špionážní organizace, jejímž cílem bylo svrhnout komunismus v zemi. Byl odsouzen k trestu smrti a spolu s ním také další kněží z kongregace assumpcionistů – Kamen Vitchev, Pavel Djidjov, Josafat Chichkov. Odsouzení kněží byli tajně popraveni zastřelením na nádvoří věznice v Sofii v noci 11. listopadu 1952 a pohřbeni do společného hrobu. Tělo biskupa Bossilkova již nebylo nikdy nalezeno. O zmizení biskupa Bossilkova a jeho smrti panovaly dohady a nejistoty. Teprve v roce 1975 potvrdil papež Pavlu VI. jeden z ministrů komunistické vlády v Bulharsku, že biskup byl skutečně v roce 1952 popraven.

Poslední slova biskupa Bossilkova, když se před popravou setkal se svou nečetou, zněla: „*Nebojte se o mě. Dostal jsem Boží milost a budu i nadále věrný Kristu a Církvi.*“

Biskup a mučedník Evžen Bossilkov byl blahověstěn papežem Janem Pavlem II. v Římě 15. března 1998. Jan Pavel II. řekl o biskupu Bossilkovi při jeho beatifikaci: „*Uhasil žízeň, když pil z duchovní skály, kterou je Kristus. ... Zasvětil se také zcela pastorační službě ve svěřeném mu křesťanském společenství a bez váhání se postavil z očí do očí nejtěžší zkoušce, kterou je mučednictví... Dokázal obdivuhodným způsobem spojit poslání kněze a biskupa s hlubokým duchovním životem a s velkým pochopením pro potřeby svých bratrů. Je neobyčejnou postavou katolické církve v Bulharsku nejen pro vzdělání, ale i pro neustálé rozněcování ekumenické iniciativy a jeho hrdinskou věrnost Stolci svatého Petra.*“

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

SETKÁNÍ KRISTOVA A NAŠEHO ŽIVOTA SKRZE PANNU MARIÍ

Úvaha o významu modlitby posvátného růžence

V růženci rozjímáme o tajemstvích Kristova života a čerpáme jejich milost a zároveň do těchto tajemství vkládáme sami sebe, své blízké, Církev a svět.

Teologická suma svatého Tomáše Akvinského a růženec: tyto dvě skutečnosti jsou charakteristické pro nás, dominikány. Na první pohled se ovšem může zdát, že to jsou věci velmi rozdílné a neslučitelné. Teologická suma se zdá být ve své hloubce a bohatosti jakousi gotickou katedrálou – k ní bývá i často přirovnávána –, zatímco růženec ve své prostotě a jednoduchosti, až chudobě se zdá být jakousi malou chaloupkou vedle této katedrály. Některým se růženec dokonce jeví jako modlitba monotónní, jako jakási křesťanská obdoba tibetského modlitebního mlýnku, a proto únavná až nudná. K tomu se připojuje dojem, že modlitba růžence nemůže být tak účinná a dosahovat tak úžasných plodů spásy a pokoje, jak je přislíbeno, když se navenek zdá být tak ubohá.

Modlitba vhodná pro všechny

Jak je tomu ve skutečnosti? Růženec je jistě modlitba prostá a jednoduchá, avšak zároveň v této své jednoduchosti nesmírně hluboká. Je to modlitba vhodná pro všechny: pro lidi na počátku duchovního života i pro lidi, kteří dosáhli vrcholů svatosti; pro lidi prosté i učené; pro muže a ženy; pro mladé, zralé i staré...

Modlitba velmi účinná

A jistě je to modlitba velmi účinná pro ochranu světa, mír na zemi a věčnou spásu duší. Sestra Lucie, fatimská vizionářka, říká svému duchovnímu otci: „*Není žádný problém, jakkoli obtížný, časný a zvláště duchovní, týkající se osobního života každého z nás, našich rodin, rodin světa či reholních společenství, nebo života lidí a národů, není žádný problém, pravím, jakkoli obtížný, který bychom nemohli vyřešit skrze modlitbu posvátného růžence.*“

A modlitba růžence je takto účinná ve své zdánlivě nepatrnosti. Vždyť nepřiměřenost mezi malostí prostředků určených Bohem a velikostí účinků, kterých se těmito prostředky má dosáhnout, je podle svědectví Božího slova něčím obvyklým v Boží „režii“, aby náležitě vyniklo, že se jedná skutečně o Boží účinky. Můžeme v tomto smyslu např. připomenout, jak prorok Elizeus řekl Námánovi ze Sýrie, aby se pro své uzdravení

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

sedmkrát omyl v řece Jordánu. Námán se bouří: „*Copak nejsou naše syrské řeky mnohem lepší?*“ Nakonec však ustoupí naléhání svých služebníků, sedmkrát se ponoří do řeky Jordánu, která se mu zdála být tak bezvýznamnou, a dosáhne zázračného uzdravení (srov. 2 Král 5,1–14).

Ostatně, modlitba růžence není až tak nepatrná a nevýznamná, jak se může jevit: není chaloupkou vedle gotické katedrály Teologické sumy, ale spíše krásnou a velikou mariánskou svatyní, která je nadto s katedrálou Teologické sumy v ur-

čitém smyslu spojena, jak ještě uvidíme. V čem vlastně spočívá velikost a význam modlitby posvátného růžence? Můžeme odpovědět, že se jedná o setkání dvou životů: života Pána Ježíše Krista z jedné strany a našeho života ze strany druhé.

Duše a tělo růžence

Nejprve se zastavme u života Pána Ježíše Krista: Modlitba posvátného růžence je jako člověk: má duši a tělo. Tělem růžence jsou ústní modlitby: Otčenáš; Zdravas, Maria; Sláva Otci a případně Krédo. A duší růžence je rozjímání o tzv. tajemstvích, tj. událostech ze života Pána Ježíše. Přitom obojí se zde krásně spojuje – tak jako duše a tělo tvoří jediného člověka: rozjímání působí, že ústní modlitba není příliš monotónní a nudná, a naopak ústní modlitba napomáhá našemu rozjímání, napomáhá pozvedat naši mysl a naše srdce k Pánu Ježíši Kristu a k Panně Marii a udržovat je u nich. Toto rozjímání nemusí být snadné, ale zde nám mohou pomoci různé prostředky: někdo např. radí přiřazovat k jednotlivým Zdravasům myšlenky, které se vztahují k jednotlivým tajemstvím, nebo je dobré mít před sebou vyobrazení tohoto tajemství či ho mít alespoň ve své obrazotvornosti apod.

Tajemství Ježíšova života

Duší růžence je tedy rozjímání o tajemstvích života Pána Ježíše Krista: o tajemstvích Ježíšova života, která také oslavujeme v průběhu liturgického roku a o nichž tak skvělým způsobem pojednává svatý Tomáš Akvinský ve III. části (*Tertia pars*) své Teologické sumy. Proč jsou tato tajemství tak důležitá? Jsou to události, které se odehrály zhruba před dvěma tisíci lety v Palestině a jako *historické* události

odezřely, pominuly a jsou neopakovatelné – podobně, jako je např. neopakovatelná bitva na Bílé hoře v roce 1621. Ovšem tato bitva měla určité důsledky, které trvají dodnes – především ten důsledek, že naše země nejsou protestantské –, tyto důsledky mají i jiné dějinné události, a to také platí, i když mnohem radikálněji, v případě událostí života Ježíše Krista. Vždyť protagonistou těchto událostí není pouhý člověk, pouhá lidská osoba, ale Bůh, božská osoba, druhá božská osoba Syna, která se pro nás a pro naši spásu stala člověkem. Jistě, on jen ve svém lidství je počat v lůně Panny Marie, roditel se v Betlémě, je obětován v jeruzalémském chrámě, je pokřtěn, káže Boží slovo, trpí a umírá na kříži, je vzkríšen a vzat na nebesa, ale v posledku je to jeho osoba, která toto vše koná a podstupuje, a tato osoba je božská. Jak káže svatý Bernard z Clairvaux: „Na které z těch tajemství by se nemělo s opravdovou láskou a zbožností myslet? Myslím-li na kterékoli z nich, myslím na Boha a je v tom všem ten, který je můj Bůh.“ (*Sermo de Aquaeductu*)

Události ze života Ježíše Krista, vtěleného Boha, jsou tak skutečně tajemstvími: jsou „nabýty“ duchovní energií a milostiplné, tj. naplněné milostí, spásanosnou mocí, jež přesahuje dobu a místo, kdy a kde se udály. My tak můžeme s touto milostí Kristových tajemství vejít do kontaktu kdykoli a kdekoli: jistě na prvním místě skrze liturgii a hned na druhém místě skrze růženec, který k liturgické

oslavě Kristových tajemství vede – nejlépe na ně připravuje – a jenž z liturgického slavení Kristových tajemství vychází a je jeho jakýmsi prodloužením.

Setkání Kristova a našeho života

Jak jsme však uváděli o něco výše, v případě růžence nejde jen o samotná tajemství Kristova života, ale o setkání Kristova a našeho života: my sami se svým životem se v růženci setkáváme s tajemstvími Ježíšova života, a tak osobně čerpáme jejich milost – spásanosnou moc;

Není žádný problém, jakkoli obtížný, jež bychom nemohli vyřešit skrze modlitbu posvátného růžence.

vkládáme do těchto tajemství sami sebe, své blízké, Církev a svět; postupně přetváříme svůj život podle těchto tajemství.

Skrze Marii

Růženec je mariánskou modlitbou – někdy také bývá nazýván *mariánským žaltářem* –, ale zatím jsme o Matce Boží příliš nemluvili: necháváme si ji na konec jako „zlatý hřeb“. K onomu setkání Kristova a našeho života v růženci dochází totiž *per Mariam* – „skrze Marii“. Skrze Marii se setkáváme se samotnými tajemstvími Kristova života, neboť jsou to události, jichž se Maria přímo účastní – jsou to

společná tajemství Kristova a její; díváme se na tato tajemství jejíma očima; hledíme na to, jak se odrážela v jejím srdci.

Skrze Marii dochází také k setkání nás, našich životů, s životem Ježíše Krista: Do mocné Mariiny přímluvy, které se dovoláme znovu a znovu – „*Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší*“ – s velkou důvěrou vkládáme sebe samé, své blízké, Církev a svět. A skrze ruce Panny Marie dostáváme milost tajemství života Ježíše Krista, tedy milosti růžencových tajemství.

Modleme se tedy růženec a vytrvejme v této modlitbě. Ta je vždy plodná, ať se při ní cítíme povzneseni či naopak prožíváme „suchopár“. Kež můžeme spolu s blahoslaveným Bartolem Longem, velkým apoštolem růžence, zakladatelem svatyně Panny Marie Růžencové v Pompejích a dominikánským terciářem, ze srdce říci: „*Ó blahoslavený růženci Mariin, sladký řetěze, který nás spojuje s Bohem; pouto lásky, které nás sjednocuje s anděly; věži záchrany před útoky pekla; bezpečný přístave v mořské katastrofě! Nikdy tě neodhodíme. Budeš naší útěchou v hodině smrti.*“ (Cit. in: Sv. Jan Pavel II.: Apoštolský list *Rosarium Virginis Mariae*)

P. Štěpán Maria Filip OP
(Mezitulky redakce)

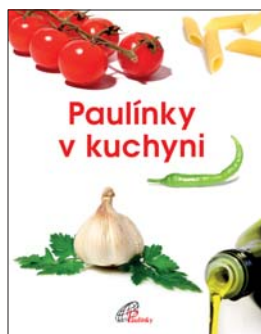
P. Lect. PhDr. Štěpán Maria M. Filip OP, Th.D., vyučující na CMTF UP a na Angeliku v Římě

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, I 10 00 Praha I, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Paulínky v kuchyni

Symbolické pozvání do komunitní kuchyně. V nedávné době oslavila naše komunita 20 let přítomnosti v České republice a letos slavíme na celosvětové úrovni stoleté jubileum. Žádná pořádná oslava se neobejde bez společenství u slavnostně prostřených tabule. Jen jedna z nás je Češka, můžete se tedy těšit na recepty z různých částí světa. *Barevná, brož., 96 str., 159 Kč*

Klaus-Peter Vosen: Podle srdce Tvého

Rozjímání o litaních k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

Autor nabízí svěží impulsy k rozjímání o jednotlivých invokacích litaní k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Mohou posloužit jako podněty k osobní modlitbě nebo jako témata ke sdílení ve společenství. *Brož., 144 str., 175 Kč*

SETRVAT V KRISTOVĚ PRAVDĚ O SVÁTOSTNÉM MANŽELSTVÍ

Přednáška kardinála Burkea pro organizaci Voice of the Family v Chesteru

V poslední části své přednášky se kardinál Burke zabývá otázkou přirozeného zákona, obecného dobra a formace svědomí, z nichž musí obnova kultury života vycházet.

Přirozený zákon a formace svědomí v rodině

Mnozí křesťané dnes tolerují způsoby myšlení a jednání, jež jsou v rozporu s morálkou. Dnešní všeobecně rozšířený pojem tolerance není pevně zakotven v morální tradici, a přesto ovládá náš postoj do té míry, že nakonec tvrdíme, že jsme křesťané a přitom tolerujeme způsoby myšlení a jednání, které diametrálně odporují mravnímu zákonu, jak nám ho zjevuje Písmo svaté. Někdy je náš postoj tak relativistický a subjektivní, že přehlízíme základní logický princip sporu, tzn., že věc nemůže zároveň být a nebyt. Jinými slovy určitá jednání nemohou být zároveň morálně správná a špatná.

Láska musí být vskutku určujícím klíčem k našemu myšlení a jednání. V souvislosti s láskou znamená tolerance nepodmíněnou lásku k člověku, který zhřešil, ale naprostou ošklivost k hříchu, do kterého člověk upadl.

Základem poctivého katolického života je porozumět lidské přirozenosti a svědomí. Ztráta smyslu pro lidskou přirozenost a svědomí je pro současnou politováníhodnou kulturní situaci kritická. Papež Benedikt XVI. se věnoval této otázce ve svém proslovu ke Spolkovému sněmu během své pastorační návštěvy Německa v září 2011. Na závěr příběhu o nástupu krále Šalomouna na trůn připomenul politickým vůdcům, co Starý zákon učí o práci politiků. Než začal Šalomoun kralovat nad Božím lidem, zeptal se ho Bůh na jeho přání. Svatý otec komentoval:

„O co bude mladý vládce v tomto důležitém okamžiku žádat? O úspěch, bohatství, dlouhý život, záhubu nepřátel? Šalomoun nežádá o nic takového. Prosí: „Dej proto svému služebníku chá-

pavé srdce, jak vládnout nad tvým lidem a rozlišovat dobro a zlo, neboť kdo by jinak mohl vládnout nad tímto tak početným lidem“ (1 Král 3,9).“¹

Příběh o Šalomounovi, jak si Benedikt XVI. povšiml, učí, co musí být cílem politické aktivity, a tudíž vlády. Prohlásil: „Politika musí být snahou o spravedlnost a tak vytvářet základní předpoklad poko-

Foto: Flickr, beketchai (CC BY-ND 2.0)

Základním úkolem výchovy je utvářet „chápaté srdce“, jež poznává Boží zákon a respektuje ho rozvíjením ctnostného života.

je. ... Služba právu a obrana před nadvládou bezpráví je a zůstává zásadní úlohou každého politika.“²

Papež Benedikt se pak tázal, jak poznáme dobro a právo, které má politický řád a zejména zákon chránit a podporovat. Svatý otec přiznal, že ve „většině právně regulovatelných systémů může být postačujícím kritériem většinová převaha“³

avšak „v základních právních otázkách, v nichž se jedná o důstojnost člověka a lidstva většinový princip nepostačuje.“⁴ Co se týče samotných základů života společnosti, musí občanský zákon respektovat „přirozenost a rozum jako na skutečné právní zdroje.“⁵ Jinými slovy, je nutno obracet se na přirozený mravní zákon, který Bůh vepsal do každého lidského srdce.

To, co papež Benedikt XVI. poznamenal o zakotvení práva v konceptu přirozenosti a svědomí, poukazuje na základní úkol výchovy, totiž rozvíjet u studentů „chápaté srdce“, které usiluje o to, poznávat Boží zákon a respektovat ho rozvíjením ctnostného života.

Jako křesťané musíme pomáhat společnosti uznávat jistý řád, který umožňuje každému konat dobro a přitom respektovat dobro druhých, kteří s ním tvoří společenství. Dobro je určováno řádem založeným v přirozenosti osob a věcí a ve shodě s tímto řádem osoby a věci směřují k objektivním cílům. Jednotlivci musí pochopit, že nemůže obdržet vlastní dobro, zatímco dobro ostatních a řád stvoření jsou porušovány. Člověk nemůže dosáhnout vlastního cíle – a tedy štěstí –, pokud nerespektuje cíl a konečné štěstí svého bližního a cíl věcí, s nimiž je ve vztahu. Jinak je život redukován na tyranii tou skupinou, jíž se podaří získat podporu většiny.

Bez uznání obecného blaha, s nímž je dobro jednotlivce podstatně spojeno a jemuž slouží, se společnost rozpadá a záhy je sužována násilím a destrukcí, což jsou nevyhnutelné plody nespoutaného individualismu a sebeuplatňování. Druhý vatikánský koncil popsal obecné blaho v souvislosti s utvářením politického společenství: „Lidé, rodiny i různé

skupiny tvořící občanskou pospolitost si uvědomují svou neschopnost zařídit si sami plně lidský život. Pociťují proto potřebu širšího společenství, v jehož rámci by se všichni spojenými silami snažili den co den stále lépe uskutečňovat obecné blaho. Zakládají proto politická společenství různého druhu. Politické společenství tedy existuje kvůli obecnému blahu, v něm nachází své poslední opodstatnění i smysl a z něho čerpá své původní a vlastní právo. Obecné blaho je totiž souhrn podmínek společenského života, v nichž mohou jednotlivci, rodiny i sdružení plněji a snadněji dosáhnout dokonalosti.⁶

Latinské slovo *perfectio* neznamena nějakou sebedefinující podmínku, ale spíše dokonalost jednotlivce nebo společenství podle jeho povahy a cíle.⁷

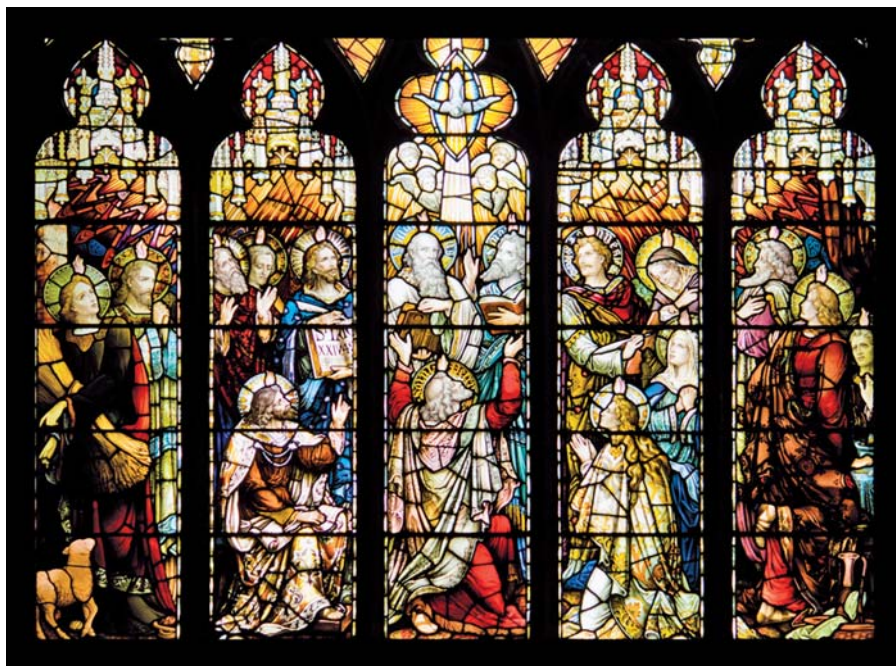
Druhý vatikánský koncil vysvětlil také důležitý vztah právního řádu společnosti k obecnému blahu, a tedy mravnímu řádu: „Z toho také plyne, že se výkon politické moci ve společenství jako takovém i ve státních institucích musí vždy provádět v mezích mravního řádu, k dosažení obecného blaha – chápaného dynamicky – a podle právního řádu, který je nebo bude řádně ustanoven. Tehdy jsou občané vázáni ve svědomí k poslušnosti. Z toho vysvítá odpovědnost, důstojnost a význam těch, kteří vládnou.“⁸

Objektivnost obecného blaha, kterou poznává rozum v přirozeném řádu, určuje blaho národa.⁹

Děti a mládež musí být vychovávány k tomu, aby střežily obecné blaho, jež spočívá v přirozenosti a cílech osob a věcí, k nimž se vztahují. Je nutné, aby občané byli vychováni k ktnostem, které jim pomáhají pochopit obecné blaho a vedou je k poslušnosti zákonu, který toto blaho střeží. Biskupové a kněží, jejich hlavní spolupracovníci, jsou povoláni, aby byli prvními učiteli této základní pravdy v Církvi a v celé společnosti.

Papež Benedikt XVI. se v encyklice *Caritas in veritate* zabývá otázkou obecného blaha, jež „není vyhledáváno pro ně samotné, nýbrž kvůli osobám, které patří do sociální komunity, a které pouze v ní mohou skutečně a nejúčinněji dosáhnout svého blaha“.¹⁰

V závěru Svatý otec vysvětluje, že práce pro společné blaho je povinností,

Letnice. Vitráž v edinburghské katedrále. Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

kteřou nám přikazuje spravedlnost i láska: „Bližního lze milovat tím účinněji, čím více se usiluje o obecné dobro, jež odpovídá i jeho skutečným potřebám.“¹¹

Agenda kultury smrti a protirodinné politiky v naší době sílí z velké části pro nedostatek pozornosti a informovanosti široké veřejnosti. Sdělovací prostředky, jež jsou hlavním podporovatelem této

Vykupitelské dílo Božího Syna a jeho přítomnost v Církvi skrze vylití Ducha Svatého dává člověku milost žít plně v souladu s pravdou, kterou poznává rozumem.

agendy, matou a podlamují mysl a srdce a otupují svědomí vůči zákonu vepsanému do lidského srdce. Papež Jan Pavel II. ve své encyklice *Evangelium vitae* prohlásil: „To, co je nejdříve zapotřebí, je všeobecné probuzení svědomí a společné morální úsilí, které by byly schopny uvést ve skutek mocnou kampaň na ochranu života. Novou kulturu života musíme vytvářet my všichni společnými silami: natolik novou, aby mohla zodpovědět a řešit současné, dříve nepoznané otázky

o lidském životě; tak novou, aby důsledně a zásadně pohnula svědomím všech křesťanů; a natolik novou, aby byla uzpůsobena k zásadnímu a odvážnému dialogu při této všeobecné kulturní konfrontaci. Nezbytnost této kulturní přeměny je svázána s historickými podmínkami naší doby a zvláště je zakotvena v onom evangelizačním poslání, které je vlastním úkolem Církve. Evangelium totiž má za úkol lidi ‚zevnitř přetvářet‘ a ‚vytvářet z nich nové lidstvo‘; je tím kvasem, který prokvasí celé těsto (srov. Mt 13,33), a jako takové musí najít cestu ke všem kulturám a hluboce je prostoupit zevnitř, aby hlásaly neporušenou pravdu o člověku a jeho životě.“¹²

To, co papež Jan Pavel II. prohlásil o probuzení svědomí ve vztahu k neporušitelnosti nevinného lidského života, se pochopitelně vztahuje také na probuzení svědomí ve vztahu k integritě manželství a rodinného života.

Papež Jan Pavel II. také poznamenal, že toto úsilí musí začít „obnovou kultury života uvnitř samotných křesťanských společenství“.¹³ „Často totiž věřící, kteří sice horlivě pracují v životě Církve, vnášejí jakýsi rozdíl mezi křesťanskou vírou a její morální požadavky týkající se života, a tím dospívají k určitému morálnímu subjektivismu a ke způsobům života, které nelze schvalovat.“¹⁴

První podstatnou složkou mravního zákona je pravda o nedotknutelnosti nevinného lidského života a integritě manželského spojení muže a ženy, která je vepsána do každého lidského srdce. První příkaz přirozeného mravního zákona je ochrana a podpora lidského života a druhý příkaz je úcta k integritě manželského svazku.¹⁵ Na začátku encykliky *Evangelium vitae* vysvětlil papež Jan Pavel II. vztah učení Církve o lidském životě k mravnímu zákonu, který je možno poznat rozumem. Prohlásil: „Církev ví, že tato radostná zvěst o životě, která jí byla svěřena od Pána, nachází ohlas v nitru jednoho každého člověka, ať už věří nebo ne, protože mu podivuhodným způsobem odpovídá tím, že jeho očekávání nekonečným způsobem převyšuje. Naprosto každý člověk je totiž schopen, i přes všechny nesnáze a pochybnosti, má-li srdce otevřené pro pravdu a dobro, ve světle vlastního rozumu a s tajemnou pomocí milosti dojít k poznání pravdy a rozeznat dobro, které je vepsáno jako přirozený zákon v jeho srdci (srov. Řím 2,14–15), že totiž život člověka je posvátný a dobrý od samého počátku až do naprostého konce a každá lidská bytost má právo, aby toto své základní dobro chápala jako něco, co musí být s nejvyšším úsilím ochraňováno. Na uznání tohoto práva lidí je založena společnost a politické soužití.“¹⁶

Jaký je tedy vztah mezi přirozeným mravním zákonem a učením Církve? Zatímco Bůh odhalil pravdu o lidském životě každému lidskému srdci nejprve v tajemství stvoření, dokonale ji pak odhalil v celé její kráse v tajemství vykupitelského vtělení svého jednorozného Syna. A co víc, příchod Božího Syna na svět jako člověka, jeho spásné utrpení, smrt, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení a jeho přítomnost v Církvi skrze vylití Ducha Svatého dává člověku milost žít plně v souladu s pravdou, kterou nejprve poznává rozumem.

Papež Jan Pavel II. vysvětlil tento vztah následovně: „Člověku je tedy dána možnost, aby ze slov, skutků i samotné osoby Ježíše mohl poznat veškerou pravdu o hodnotě lidského života. Z tohoto zdroje zvláštním způsobem vyvěrá schopnost tuto pravdu uskutečňovat (srov. Jan 3,21), to jest, přijímat a zásadně plnit úkol milovat lidský život, sloužit mu, chránit

ho a rozvíjet. V Kristu je totiž dokonale zvěstována a plně předávána ona radostná zvěst o životě, která byla obsažena již ve zjevení Starého zákona a která je svým způsobem vepsána v hloubi srdce každého člověka, zaznívá „od počátku“, tzn. od samotného stvoření, v morálním svědomí každého jedince, takže lidská mysl, není-li spoutána hříchem, může tuto zvěst v jejich základních rysech také pochopit.“¹⁷

Není-li svědomí člověka pomýlené, přirozeně uznává posvátnou důstojnost každého lidského života a přikazuje, aby byl chráněn a podporován, a také uznává integritu manželského spojení muže a ženy a přikazuje, aby byla respektována.

V dnešní době musí být naše svědectví o nádheře pravdy o manželství jasné a heroické. Musíme ctít a podporovat svátostné manželství a být připraveni trpět pro ně.

Nová evangelizace rodiny, Církve a společnosti by se měla vyznačovat hlubokou důvěrou v lidské srdce, do kterého byl mravní zákon vepsán. Zároveň by měla rozhodně vyvracet falešné tvrzení, že bezpodmínečná úcta k posvátné důstojnosti nevinného lidského života a k integritě manželského života je pouze záležitostí zpovědi, a ukazovat, že je skutečnou podstatou obecného blaha.

Závěr

Žijeme v době, kdy je základní pravda o manželství vystavena zuřivým útokům, které se snaží zatemnit a pošpinit výsostnou krásu manželského stavu, jak ho Bůh od stvoření zamýšlel. Rozvod je ve společnosti běžný, jakož i záměr odstranit z manželského svazku mechanic-

kými nebo chemickými prostředky jeho prokreativní podstatu. A v urážce Boha a jeho zákona postoupila nyní společnost ještě dále prohlášením, že poměr mezi osobami stejného pohlaví je možno nazývat manželstvím.

Dokonce i v Církvi se nacházejí tací, kteří ve jménu milosrdenství zatemňují pravdu o nerozlučitelnosti manželství, kteří schvalují narušení manželského spojení antikoncepčními prostředky ve jménu citlivého pastoračního přístupu a kteří ve jménu tolerance mlčí, když je napadána samotná integrita manželství jako spojení jednoho muže a jedné ženy. Někteří dokonce popírají, že manželé obdrží zvláštní milost, aby žili heroicky ve věrné, trvalé a životodárné lásce. Náš Pán nás sám ujistil, že Bůh uděluje manželům milost žít denně ve shodě s pravdou o jejich životním postavení.

V dnešní době musí být naše svědectví o nádheře pravdy o manželství jasné a heroické. Musíme ctít a podporovat svátostné manželství a být připraveni trpět pro ně, tak jako křesťané v průběhu staletí. Vezměme si za příklad svatého Jana Křtitele, svatého Jana Fishera a svatého Tomáše Mora, kteří se stali mučedníky, protože obhajovali věrnost a nerozlučitelnost manželství. Tváří v tvář zmatenosti a omylům o posvátném manželství, které satan tak mocně zasévá v naší dnešní společnosti, následujme příklad těchto mučedníků a prosme o jejich přímluvu, aby velký dar manželského života a lásky byl stále více v úctě v Církvi i ve společnosti.

Děkuji vám za vaši laskavou pozornost. Kež vám Bůh žehná.

Raymond Leo kardinál Burke
<http://voiceofthefamily.info>
Přeložila Krista Blažková

Raymond Leo kardinál Burke (*1948), americký katolický duchovní a církevní právník, patron Maltéžského řádu

¹ Promluva Benedikta XVI. v Bundestagu 22. 9. 2011: <http://radiovaticana.cz/clanek.php4?id=15204>

² *Tamtéž.* // ³ *Tamtéž.* // ⁴ *Tamtéž.* // ⁵ *Tamtéž.*

⁶ *Gaudium et spes* 74. // ⁷ *Tamtéž.* // ⁸ *Tamtéž.* // ⁹ Srov. *tamtéž.*

¹⁰ *Caritas in veritate* 7. // ¹¹ *Tamtéž.*

¹² *Evangelium vitae* [EV] 95. // ¹³ *Tamtéž.* // ¹⁴ *Tamtéž.*

¹⁵ Srov. Sv. Tomáš Akvinský: *Summa Theologiae*, I-II, q. 94, art. 2. // ¹⁶ EV 2. // ¹⁷ EV 29.

UPRCHLICKÁ KRIZE

Jedním z hlavních témat veřejné diskuse jsou dnes kvóty pro „uprchlíky“.

Hromadný vpád cizinců do Evropy připomíná stěhování národů. Je správné v této souvislosti mluvit o uprchlících? Kdo je uprchlík?

Podle definice Ženevské úmluvy o uprchlících jde o člověka, který se nachází mimo svou vlast, má oprávněný strach z pronásledování, a z tohoto důvodu nemůže nebo odmítá přijmout ochranu své vlasti. Klíčovým pojmem je v této souvislosti tzv. *non refoulement princip*, podle něhož nelze vrátit do vlasti člověka, který je tam ohrožen na životě nebo na svobodě. Na druhé straně tento princip nemusí platit pro člověka, který je vážným nebezpečím pro hostitelskou zemi nebo byl právoplatně odsouzen pro zvláště těžký trestný čin.

Z této definice vyplývá, že rozhodování o tom, kdo má nárok na postavení uprchlíka, je záležitost spíše individuální. Hromadné řešení se v Evropě týkalo např. Maďarska v roce 1956 nebo Československa v roce 1968.

Naše dnešní situace postrádá jasně vymezení důvodů, proč se ne-evropané v takových kvantech tlačí do Evropy. Další komplikací je schengenský systém, který zrušil vnitřní hranice EU, aniž by zajistil bezpečí vnějších hranic. V Evropě vzniká zmatek a toho využívají obchodníci s lidmi.

Považuji za nesmyslné organizovat v této situaci petice resp. hlasování: z doby, kdy jsme u nás organizovali řešení uprchlických problémů, jež byly pro naši zemi nové, si pamatují, že veřejnost se staví spíše negativně k uprchlíkům „obecně“, ale v okamžiku, kdy se blíže seznámí s problémy konkrétních lidí, ochota k pomoci stoupá.

Populace běženců se v zásadě dělí na dva typy: jednak muslimy, u nichž je nebezpečí islamistických excesů, a nemuslimy, především křesťany, kteří jsou ohroženi na životě a je naléhavě třeba je ochránit. Tady samozřejmě hrozí demagogie ze strany liberálů: ministr „pro lidská práva“ Jiří Dienstbier mladší už dokonce varoval před rozlišováním různých skupin imigrantů a označil ji za diskriminaci!

ných skupin imigrantů a označil ji za diskriminaci!

Bezpečnostní otázky samozřejmě připadají státu, který musí žadatele lustrovat. Důležitý ale je podíl veřejnosti, a tady vidím jako slibné například hnutí „Bratr je víc než bližní“, kdy se už přes 1500 rodin, jednotlivců, farností resp. sborů nabídlo předsedovi vlády ke konkrétní pomoci křesťanským rodinám s dětmi. Tento způsob pomoci se využívá např. ve Spojených státech, kde se mu říká „mentorský program“: místní lidé si berou na starost konkrétní rodiny a pomáhají jim zapadnout do nového prostředí, osvojit si jazyk, kulturní zvyklosti, hledat zaměstnání a tak dále.

Naši křesťané se obracejí na vládu, aby umožnila azyl právě křesťanským rodinám s dětmi.

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

25. ROČNÍK AKADEMICKÝCH TÝDNŮ

24. července – 1. srpna 2015, Pavlátova louka u Nového Města nad Metují

Devět dnů přednášek, koncertů, filmů a divadelních představení

25. ročník obnovených Akademických týdnů bude zahájen za účasti Mons. Jana Vokála v pátek 24. července na Pavlátově louce u Nového Města nad Metují a potrvá do soboty 1. srpna. Jde o kulturně vzdělávací setkání, na němž je posluchačům zprostředkován odborný pohled na nejrozličnější témata z filozofie, teologie, historie, psychologie, literatury, přírodních věd atd. Akademické týdny vešly do povědomí části veřejnosti jako akce, která nemá co do množství, pestrosti a kvality přednášek a doprovodného programu minimálně v České republice obdoby. Jedinečné je i přírodní prostředí tábořiště na Pavlátově louce. V rámci širokého tematického záberu připomíná program Akademických týdnů některá letošní výročí – 600. výro-

čí upálení Jana Husa, 100 let od genocidy Arménů, 70. výročí konce druhé světové války, ale také 110. „narozeniny“ Voskovce a Wericha. Mezi necelou třicítkou přednášejících najdete taková jména jako např. Marek Orko Vácha, Dana Drábová, Jan Sokol, Martin C. Putna, Zbigniew Czendlik, Petr Fiala, Daniel Kroupa, Roman Joch, Jaroslav Med, Vladimír Just, Jiřina Prekopová, Ladislav Heryán či Jan Royt. Kromě dvou autorských filmových projekcí a dvou divadelních představení Teátru Viti Marčíka nabídnou Akademické týdny také cyklus pro varhany a mluvené slovo Petra Ebena – Job v podání Alfréda Strejčka a Jany Netočné, dále koncert Polyfonního sdružení a koncert skupiny Ivan Hlas Trio. Součástí doprovodného programu

bude i výstava děl kreslíře a grafika Václava Sokola.

Každý den začíná bohoslužbou na Pavlátově louce.

Akademické týdny nabízejí aktivní dovolenou také pro rodiny s malými dětmi. Pro předškolní děti zajišťují pořadatelé hlídání, pro děti školního věku pak samostatný program formou příměstského tábora.

Podrobný program i všechny další informace najdete na webových stránkách www.akademicketydny.info.

Julius Kahanec

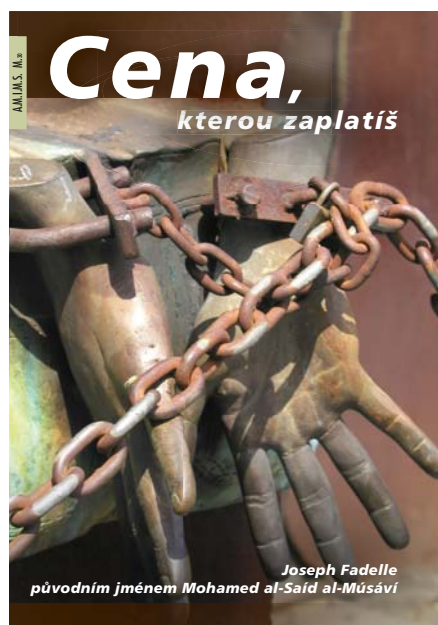
ředitel a programový vedoucí

Akademické týdny o.p.s., Husovo nám.

*1228, 549 01 Nové Město nad Metují
Přihlášky, ubytování a strava: ubytovani@akademicketydny.info, 799 509 123*

Cena, kterou zaplatíš

Přílohou tohoto vydání RC Monitoru je (pro čtenáře, kteří ji nedostali již s časopisem Milujte se!) kniha „Cena, kterou zaplatíš“.

Je to již dva roky, co mě velmi zaujala kniha *Cena, kterou zaplatíš* o obrácení mladého iráckého muslima z významné šiitské rodiny Músávi (z rodiny pocházel i ajatoláh Chomejní v Íránu) na katolickou víru a o jeho náročné cestě do společenství Církve. Knihu jsem si vzal s sebou na dovolenou a přečetl ji takřka jedním dechem. Od té doby jsem toužil po tom, aby mohla vyjít i v českém překladu. Nebylo to jedno-

duché, vypátrat autora, který se nyní skrývá s manželkou a čtyřmi dětmi ve Francii (je na něj vyhlášena *fatva* – islámský rozsudek smrti), navázat s ním přes prostředníky kontakt, zajistit autorská práva, překlad... Za stovky hodin nezištně věnovaného času patří upřímně Pán Bůh zaplatit paní Lucii Cekotové, která to vše postupně zajistila.

Knihu vydal tiskový apoštolát A.M.I.M.S. Stálým odběratelům ji zasíláme v příloze tohoto čísla jako malý dárek (vždy jeden kus na každou objednávací adresu; ti z vás, kteří odebírají i časopis *Milujte se!*, knihu již dostali jako přílohu 33. čísla). Knihu se podařilo vydat v nákladu 35 000 výtisků – a máme zajištěna autorská práva i na případný dotisk. Přece jen nemáme jistotu, zda se nám ještě podaří autora kontaktovat – síť prostředníků se může kdykoli přerušit, může být nucen začít se ještě více skrývat, *fatva* může být vykonána...

Další výtisky si v případě zájmu můžete v libovolném množství objednat pro sebe i pro šíření ve svém okolí na adrese A.M.I.M.S., Řk. farní úřad Vranov nad Dyjí, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí či prostřednictvím e-mailu apostolat@fatym.com. Doporučený příspěvek na tisk jedné knihy se 160 stranami je 30 Kč + poštovné České pošty dle hmotnosti zásilky. Knihu můžete také objednat na internetu

prostřednictvím www.amims.net a www.fatym.com – zde naleznete i desítky dalších publikací z produkce A.M.I.M.S.

Kniha opravdu stojí za to. Věřím, že podobně jako nadchla mě, zaujme i vás. Když křesťané v zemích, kde jsou pronásledováni, dokážou tolik obětovat, pak je to pro nás výzva k obnovení horlivosti ve víře i v naší svobodné zemi.

Podle svědectví těch, kteří knihu již dostali do ruky, se jedná o knihu poměrně nebezpečnou. Jedna čtenářka si stěžovala, že kvůli ní připálila oběd; další, že ji čte již po třetí a nemůže se od ní odtrhnout... Jiný čtenář mi napsal, že kniha přišla v příloze časopisu *Milujte se!* jeho manželce, ale nejprve po ní sáhl on a hned ji objednával ve větším počtu, aby ji mohl šířit ve svém okolí. Jde totiž o knihu nejen „čtenářsky nebezpečnou“, ale zvláště dnes i „společensky velmi důležitou“. Pomáhá orientaci v současných diskuzích o kompatibilitě či nekompatibilitě islámu a evropské civilizace vybudované na křesťanských kořenech. Dává totiž vhled do života islámské rodiny, a to očima člověka, který v ní vyrůstal.

P. Marek Dundá
koordinátor časopisu *Milujte se!*
a moderátor FATYMu Vranov nad Dyjí,
podílí se rovněž na vedení
tiskového apoštolátu A.M.I.M.S.

Novinka z Kartuziánského nakladatelství

SETRVAT V PRAVDĚ KRISTOVĚ. Manželství a svatě přijímání v katolické církvi

Uspořádal Robert Dodaro, OSA

Kniha *Setrvat v pravdě Kristově* fundovaně hájí tradiční učení Církve o manželství a opírá se při tom o Písmo, Tradici, dokumenty učitelského úřadu i učení posledních papežů, svatého Jana Pavla II., Benedikta XVI. a Františka.

Jednotlivými esey do knihy přispělo pět kardinálů (kardinál Müller, současný prefekt Kongregace pro nauku víry, kardinál Burke, bývalý prefekt Nejvyššího tribunálu Apoštolské signatury, kardinál Caffarra, arcibiskup boloňský a teolog blízký svatému Janu Pavlovi II., kardinál

De Paolis, emeritní předseda Prefektury pro ekonomické záležitosti Svatého stolce, kardinál Brandmüller, bývalý předseda Papežské rady pro historické vědy) a čtyři další katoličtí badatelé.

Setrvat v pravdě Kristově předkládá argumenty ve prospěch nerozlučitelnosti manželství a nabízí přehled dokumentů Magisteria, jež se tohoto tématu týkají. Krátce řečeno, je to povinná četba, kterou bychom měli doplnit svou nezbytnou modlitbu během mimořádné synody o rodině i po ní.

Brož., A5, 208 stran, 238 Kč
objednávky na adrese:

Jiří Brauner – Kartuziánské nakl.
Kartouzská 6, 612 00 Brno
tel. 603 247 540

mail: jirkabrauner@gmail.com

při objednání u vydavatele poštovné a balné zdarma

též v distribuci u Karmelitánského nakl. – prodejny, distribuce HOSANA, Pavel Nebojsa, Matice cyrilometodějská Olomouc, nakl. Petr Sypták a také u vašeho dobrého knihkupce

Jak to vidí David Prentis

Hlavně jde o poslušnost

Jak nejlépe oslavit sté výročí fatimských zjevení? Můžeme konat pobožnosti prvních sobot k Neposkvrněnému Srdci Mariinu, jak ona žádala. Můžeme se i denně modlit desátek růžence na úmysl zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Mariinu papežem se všemi biskupy světa. Snad dá Duch Svatý další inspiraci.

Ve středu 29. dubna 2015 večer u svého pracovního stolu zemřel náhle na srdeční infarkt kanadský kněz P. Nicholas Gruner, známý jako „fatimský kněz“. Prakticky celý svůj kněžský život strávil šířením poselství Panny Marie třem dětem z Fatimy roku 1917. Pravdivost poselství byla potvrzena slunečním zázrakem, k němuž došlo 13. října 1917, jak děti předem oznámily, a který vidělo 70 tisíc lidí ve Fatimě a okolí.

Mezi jinými poselstvími Panna Maria řekla, že přijde žádat o zasvěcení Ruska. To udělala po uznání pravdivosti zjevení portugalskými biskupy. Žádala konkrétně, aby papež se všemi biskupy světa zasvětil Rusku jejímu Neposkvrněnému srdci. Pokud to udělají, bude mír, a Rusko se obrátí. Pokud ne, přijde ještě horší válka (než ta první světová válka), Svatý otec bude trpět, Rusko bude nástrojem trestu a různé národy budou zlikvidovány.

Papež Pius XI. toto zasvěcení nevykonal, a přišla druhá světová válka. Papež Pius XII. v roce 1942 a papež Jan Pavel II. v letech 1982 a 1984 zasvětili svět Neposkvrněnému srdci Mariinu, nikoli však výslovně Rusko, a bez biskupů. Nechápu, jak mohou různé organizace, které

se hlásí k Fatimě, tvrdit, že podmínky zasvěcení byly splněny. Takovou velkou, světovou, slavnostní akci, jako by bylo zasvěcení Ruska Srdci Mariinu papežem společně se všemi biskupy, by nebylo možno přehlédnout. Nic takového se zatím prostě nestalo.

Musím přiznat, že nerozumím tomu, jaké měli a mají papežové a biskupové potíže s vykonáním tohoto příkazu. Jako laik bez zvláštní pomoci z nebe stále hledám, co Pán Bůh ode mne chce, a snažím se to i dělat. Kdybych měl jasné, konkrétní pokyny z nebe jako ti různí papežové, myslel bych: „Jen do toho! Konečně vím přesně, co Bůh ode mne chce a co mám dělat!“ Nějaké myšlenky jako, jestli je taková akce momentálně vhodná, politicky moudrá nebo nebezpečná, nebo jestli ti biskupové opravdu budou poslouchat, nebo co si o tom budou myslet Rusové a pravoslavní, se mi zdají absurdní, směšné. Je člověk moudřejší než Bůh? To je přece nesmysl. A bude taková akce nebezpečná? Možná, ale Bůh to také vidí. Hlavně jde o poslušnost.

Stále čekáme, a blíží se století výročí fatimských zjevení. Sestra Lucie dostala také varování od Pána Ježíše, že pokud

jeho služebníci nebudou poslouchat, povede se jim podobně jako francouzským králům. Měli za úkol zasvětit Francii Nejvyššímu Srdci Ježíšovu, ale neposlechli. Francouzská monarchie byla roku 1789 zrušena přesně sto let od zjevení svaté Markétě Marii Alacoque. V současné situaci nemáme důvod se těšit na stoleté výročí fatimských zjevení. Pán zřejmě vzal k sobě svého věrného služebníka, P. Nicholase Grunera, aby ho ušetřil trápení vidět zničení různých národů, které pak přestanou existovat. Před sto lety nemohli lidé chápat, jak může celý národ zmizet z povrchu země. Dnes v době nukleárních zbraní každý ví, že takový scénář je velmi realisticky představitelný, zvláště v dnešní napjaté politické situaci.

Co se dá dělat? Spolupracovníci P. Grunera chtějí v jeho díle pokračovat až do cíle. My můžeme konat pobožnosti prvních sobot k Neposkvrněnému Srdci Mariinu, jak ona žádala. Můžeme se i denně modlit desátek růžence na úmysl zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Mariinu papežem se všemi biskupy světa. Snad dá Duch Svatý další inspiraci.

*Mgr. David Prentis
prezident Ligy pár páru ČR*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárčům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Po uvolnění do volného prodeje u pilulky po nechráněném styku s názvem ella-One se dostane od května letošního roku mimo kontrolu i známý Postinor. A to nejen v lékárnách, ale třeba i na internetu v rámci elektronického obchodování. **Nikdo neslyší nářky internistů, kteří řeší nemalé zdravotní následky užívání těchto přípravků, nikdo nemyslí na to, že se takto otvírá cesta k nezodpovědnému životu mladistvým,** kteří pořád mají dost prostoru na to, aby dozráli, protože to zatím nestihli úplně... Jedním slovem: neuvěřitelné.

V Polsku se stal zázrak! Vyhrál prezident, který je podle všech dostupných informací věrným katolickým křesťanem. Samozřejmě, čas ukáže, jaké budou jeho kroky, ale už ty první jsou velice slibné. První vedly k Panně Marii do Čenstochové a také k pamětní desce ve varšavské ulici Rakowiecka, a to přímo v den výročí (25. května) v tomto vězení komunisty popraveného (1948) Witolda Pileckého, významného bojovníka za svobodu v době obou evropských totalit 20. století.

Barnevern je slovo, které už u nás zná takřka každý. Sociální služba norského typu není tak vzdálená, jak si myslíme. Proto je dobře, že proti praktikám této sociální služby se poslední sobotu v květnu demonstrovalo ve více než desítku evropských metropolí. Demonstrace proběhla

i v Praze. Účast na ní jistě posílila i skutečnost, že paní Evě Michalákové norská sociální služba už prakticky zakázala styk s dětmi, nově hrozí jejich umístěním do trvalé adopce, a to jen proto, že se o ně paní Michaláková stále doslova pere. „**Zatímco Barnevern lidi rozděljuje, demonstrace lidí napříč státy spojila.** Spojila rodiny, které zoufale volají o pomoc, protože

Koláž: mimi

ve spravedlnost norských úřadů už nevěří. A spojila i osobnosti veřejného života, politiky a obyčejné lidi, kteří by třeba v jiných oblastech těžko hledali společnou řeč. **Není prostě normální odebírat děti jak na běžícím páse a odmítat je pustit domů, kde na ně čeká vlastní milující rodina,**“ uvedla zástupkyně organizátorů Věra Račická.

Mnozí jsme sledovali celostátní sjezd lidovců. Do toho byl krátce po něm vy-

puštěn do světa (rozumějte ženám) dotazník, který směřoval na zjištění zájmu o kvóty pro ženy uvnitř strany. To jsou témata! **Velmi pěkně ale uvnitř strany zabodovali, když začali ostře prosazovat zvýšení platů učitelů (mj.) církevních škol.** Zde je, na rozdíl od otázky kvót, zřetelná nerovnost.

V březnu navštívila Bratislavu paní Callie Boydová s manželem. Jsou autory programu „**Jak vést děti předškolního věku ke vztahu s Bohem skrze dětskou hru**“. Manželé Boydovi by moc rádi předali světu zprávu o tom, že je třeba odevzdat Bohu svůj život proto, aby se tak lidé stali mocnými. Mocnými nástroji Božími. To není jen tak. Paní Boydová v rozhovoru pro server *zastolom.sk* uvedla: „Myslím, že každý rodič by měl usilovat o tři hlavní cíle výchovy – 1. aby potomci nebyli jen dobrými dětmi, ale aby byli horlivými, zapálenými a věrnými následovníky Krista. Aby žili dobře. 2. Zahrnuje to společenský, emocionální i ekonomický úspěch. Co je totiž opakem úspěchu? Průměrnost. A to znamená dělat jen tolik, kolik je třeba zpoloviny nebo podle statutu quo. A za třetí – zvykat děti životní cestě, kterou mají jít, z níž jen tak nesejdou, když vyrostou (Příslaví 22,6). A to znamená **trénovat děti podle toho, čím byly výjimečně obdarované od Boha.**“

-zd-

7. 6.	Ne	10. neděle v mezidobí Gn 3,9–15, Žl 130, 2 Kor 4,13 – 5,1, Mk 3,20–35
8. 6.	Po	sv. Medard, biskup 2 Kor 1,1–7, Žl 34, Mt 5,1–12
9. 6.	Út	sv. Efrém Syrský, jáhen a učitel církve 2 Kor 1,18–22, Žl 119, Mt 5,13–16
10. 6.	St	sv. Maxim, mučedník 2 Kor 3,4–11, Žl 99, Mt 5,17–19
11. 6.	Čt	Památka sv. Barnabáše, apoštola Sk 11,21b–26; 13,1–3, Žl 98, Mt 10,7–13
12. 6.	Pá	Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova Oz 11,1,3–4.8c–9, Iz 12, Ef 3,8–12.14–19, Jan 19,31–37
13. 6.	So	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie Iz 61,9–11, 1 Sam 2, Lk 2,41–51

14. 6.	Ne	11. neděle v mezidobí Ez 17,22–24, Žl 92, 2 Kor 5,6–10, Mk 4,26–34
15. 6.	Po	sv. Vít, mučedník 2 Kor 6,1–10, Žl 98, Mt 5,38–42
16. 6.	Út	sv. Benon (Zbyněk), biskup OSB 2 Kor 8,1–9, Žl 146, Mt 5,43–48
17. 6.	St	sv. Řehoř Barbarigo, biskup 2 Kor 9,6–11, Žl 112, Mt 6,1–6.16–18
18. 6.	Čt	sv. Marina 2 Kor 11,1–1, Žl 111, Mt 6,7–15
19. 6.	Pá	sv. Jan Nepomucký Neumann, biskup 2 Kor 11,18.21b–30, Žl 34, Mt 6,19–23
20. 6.	So	sv. Silverius, papež 2 Kor 12,1–10, Žl 34, Mt 6,24–34

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.